

Mødet

Skærtorsdag 2021

Salmer: 845 – 476 – 848

Bøn: Gud, lad os leve af dit ord som dagligt brød på denne jord!

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Den første dag under de usyrede brøds fest kom disciplene hen til Jesus og spurgte: »Hvor vil du have, at vi skal forberede påskemåltidet til dig?« Han svarede: »Gå ind i byen til den og den, og sig til ham: Mesteren siger: Min time er nær; hos dig vil jeg holde påskemåltidet sammen med mine disciple.« Og disciplene gjorde, som Jesus havde

pålagt dem, og forberedte påskemåltidet. Da det blev aften, satte han sig til bords med de tolv. Og mens de spiste, sagde han: »Sandelig siger jeg jer: En af jer vil forråde mig.« De blev meget bedrøvede og begyndte én efter én at spørge ham: »Det er vel ikke mig, Herre?« Han svarede dem: »Det er ham, som med hånden dyppede i fadet sammen med mig, der vil forråde mig. Menneskesønnen går bort, som der står skrevet om ham, men ve det menneske, som Menneskesønnen forrådes af. Det var bedre for det menneske, om det aldrig var født.« Judas, som forrådede ham, spurgte: »Det er vel ikke mig, Rabbi?« Han svarede ham: »Du sagde det selv.« Mens de spiste, tog Jesus et brød, velsignede og brød det, gav sine disciple det og sagde: »Tag det og spis det; dette er mit legeme.« Og han tog et bæger, takkede, gav dem det og sagde: »Drik alle heraf; dette er mit blod, pagtens blod, som udgydes for mange til syndernes forladelse. Jeg siger jer: Fra nu af skal jeg ikke drikke af vintræets frugt, før den dag jeg drikker den som ny vin sammen med jer i min faders rige.« Og da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.

Mattæusevangeliet 26,17-30

Kære menighed

Jeg har fundet et maleri af en billedkunstner, som jeg er ret vild med. Det er William Skotte Olsen og motivet kalder han for "Mødet".

WSO har malet mange religiøse motiver, og jeg vil næsten sige, at alle hans billeder er religiøse i én eller anden forstand. På mange af hans billeder finder man mennesker med en form for glorie. Som for at vise, at mennesket er et åndsvæsen, et guddommeligt væsen, eller en engel. Ole Lindboe skriver i bogen "Som en rullesten":

”Skotte så verden som i syner. Mennesker var væsener – sjæle – og deres ydre form er ligegyldig. Det var deres gestalt og deres indre udstråling, som tegnede konturen af det enkelte menneskes ægte kerne.”

Det er en meget præcis beskrivelse af kunstneren, fornemmer jeg. WSO er vokset op med kristendommen i Frelsens Hær og han opfattede selv sin kunst som noget, der havde med en religiøs drift at gøre. Han skrev engang i 1971 følgende:

”Jeg mener, at det er en religion at male. Gud er i alle mennesker. Vi har alle noget af Hans Kraft. I åbne stunder kan man have kontakt med gudernes rige..., hvis jeg er glad og begejstret og inspireret, sættes noget i gang, får én til at arbejde og male. Man kaster sig ud i det. Helt forrygende. Og skrider det, bliver man højere og højere... bedre og bedre!”

”Gud er i alle mennesker. Vi har alle noget af Hans Kraft.” - det er det dejligste udtryk, synes jeg!

Det maleri, jeg har valgt, har WSO givet titlen ”Mødet”. Vi ser to personer, der rækker hånden ud mod hinanden. For mig kan maleriet udmærket være et billede på skærtorsdag, hvor Jesus rækker hånden ud for at møde dig og mig. Sådan møder Kristus os ved fodvaskningen, som er fortalt i den anden tekstrække på denne skærtorsdag – han gør sig på den måde til ét med du og jeg. Samtidig fortæller han os med sin handling, at sådan skal vi andre lære at møde hinanden.

Vi skal med andre ord gøre det til en dyd at tjene hinanden på en sådan måde, at vi som Kristus bøjer os for den anden og vasker den andens fødder. Betragter vi maleriet af WSO på den måde, så er det klart, at det er Kristus, der møder sit menneske. Men samtidig udtrykker maleriet dit og mit møde med vores næste. Eller man kan sige det sådan, at maleriet er du og jeg, der mødes i et lille øjeblik under himlen.

Tænk, hvis vi kunne lære at betragte ethvert møde som et guddommeligt øjeblik, der har evigheds betydning. Betragte det som to mennesker, der mødes under stjernerne midt i uendelighedens univers – midt i den store evighed! For uendelighedens dimension åbner sig i samme øjeblik, vi står ansigt til ansigt med et andet menneske og handler i kærlighed.

Hvert eneste øjeblik, der gives os under himlen, er en gave. Hvert eneste øjeblik er nyt, spændende og udfordrende. Hvert eneste øjeblik åbner en ny verden for os, - og så nye er vi i kærlighedens øjne.

Det er, hvad Jesus siger med fodvaskningen. Han renser sine disciples og vores sorte samvittighed på forhånd, fordi han ved, at det værste man kan gå med, er skyld. Skylden tynger os og begrænser udfoldelsen af vores liv. Derfor siger Jesus, at kærlighedens Gud ser os som nye i hvert nyt øjeblik. Ikke at vi ikke bærer vores fortid med os. Det vil vi altid gøre, men i Guds øjne får vi chancen for at leve som helt nye mennesker. Det er den allerbedste livline, der findes: Tilgivelsen. Her findes vejen ind til vores hjerte og til vores egen livslyst igen. Her findes det mod, som er nødvendigt for at leve. Det mod, der fortæller

os: Du har lov! Gå nu ud og lev med de muligheder, du har. Grib nu det liv, som Gud i sin nåde har skænket dig!

Men husk samtidig: Lad andre leve på samme måde. Nu skal vi leve, som han har levet. Vaske hinandens fødder billedligt talt, tjene hinanden, men også bære over med hinanden, se hinanden som ligeså nye, som hver morgen er ny. Ikke noget med at bære på gammelt gods af hinandens skyld. Ikke noget med at lege en straffende og dømmende Gud overfor hinanden, for den Gud findes ikke mere. Han har rejst sig op, taget et forklæde på og bøjet sig ned for at vaske vores fødder. Det er den eneste vej til livet at leve i tilgivelsens nye lys.

Vi har alle fået del i hans testamente, vi skal blot tage imod gaven. Nadveren bliver et billede på, at sådan skal vi leve vores liv, som han levede det. Vi får alt, hvad der er hans. Derfor: Grib livet! Sådan siger evangeliet. Vi skal arve det hele, alt hvad der er ham, Gud, tro, håb, kærlighed, Jesu rene og uforfalskede liv!

I nadveren bygger Gud bro over skyldens afgrund. – Ikke, at skylden dermed forsvinder, for så ville der jo ikke være behov for nogen bro. Tilgivelsen fjerner ikke skylden, men genopretter fællesskabet på trods af skylden!

I nadveren indstifter Jesus en ny pagt. Det vil sige, at han med sin handling skriver et testamente og siger: Se her, - det er, hvad jeg vil give dig! Det er, hvad du skal arve – og gaven er det evige liv! Det er testamentet, han rækker os hver især – for vi er alle hans disciple, hans børn! Det er dåbens nåde!

I skærtorsdags fortælling om fodvaskningen bliver vaskebaljen et billede på døbefonten. Her er vi blevet vasket og rensset for skyld og sorte samvittighed. Og han fortsætter med at give os den renhed, der gør, at vi kan leve uforfærdede og aldrig tro os selv skyldige og i vejen for livet.

Kære menighed

Det er jo noget af det allermest livgivende og det største, der rækkes os ved alterets bord. Derfor er det heller ikke tilfældigt, at kirkens altertavle bærer en inskription med ordene fra vores nadverritual. Ordene, hvor Jesus siger:

”Tag det og spis det; dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!” Og: Drik alle heraf; dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer til syndernes forladelse!”

Her er selve livets kilde. På kirkens altertavle og i fortællingen til i dag. Den fortælling, som vi skal virkeliggøre og som Gud virkeliggør hver eneste morgen. Han vil, at vi skal spejle os selv og hinanden i dåbens klare vand – og dér få øje på et helt nyt menneske. Amen.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd,

du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første

begyndelse, nu og i al evighed.